

San Lucas, 17 de Outubro 2007

Hai pouco máis dun mes recibín unha chamada do Alcalde de Mondoñedo. Ofrecíame ser pregoeira da Feira das San Lucas. Nese mesmo momento, pensei na miña avoa.

Moitos de vós seguramente non me coñezades. Chámome Carmen. Son xornalista e presentadora de Galicia para o Mundo. Pero quizais vos achegue algo máis sobre min se vos digo que son a filla de Magda e Magín. A neta de Herminia, a do Moreno.

Se a miña avoa estivese aquí, seguramente diría...Ai, Carmiña, ique delgada estás!

O que si é certo e que desde que vin por primeira vez a algún de vós moito non medrei, son pequeniña, coma ela. Aínda así xa pasaron anos sobre aquela cativa que deixaba parte dos seus xeonllos no parque ou na "Placita".

Teño que recoñecer que descubrín Mondoñedo cunha idea preconcebida...grazas a miña nai. Miña irmá Chus e máis eu aprendemos, desde moi pequenas, que por chegar pagaba a pena percorrer os quilómetros que nos separaban da nosa outra casa, a de Santiago de Compostela. Penso que "Mondoñedo, Capital do Antigo Reino de Galicia" foi unha das primeiras frases que aprendín a pronunciar correctamente.

Daquela, ós tres, catro, oito anos non era totalmente consciente, pero a verdade é que ó chegar a Mondoñedo arroupábanos unha dinámica familiar e entretida.

Desde o coche, as primeiras ás que saudabamos eran Amparo e Olimpia. Unha vez na casa, se precisabamos prensa, acudiamos a Alvite. Das provisións encargábase a tenda de Vicente, do doce Fefa e Pablo e dos caramelos Doña Gracia. As gargalladas botábamolas con Irma ou Lola. A lección de paciencia recibíamola de Don Pepe; o cariño, de Marisa de Benito, Tatino, Marina, Graciela, Lisita, Lourdes, ou do seu irmán Vicente, que gardaba sempre 100 pesetas no seu peto para nós.

¿Quen ofrecía solucións para calquera mal da máquina de coser da miña nai? Evaristo. ¿Quen tiña coellos ou tarta de cenoura en calquera momento do ano? Aida e José.

Obrigado era deterse ante Manolo Montero, ineludible tomar un mosto no Central, o bar de Higinio e imprescindible abrazar a Carmencha ou Cristina. Elas servíronnos de interlocutoras ata que meus avós se decidiron a mercar un teléfono.

Ir á Rocha significaba visitar a Pilarita, e escoitar a Arcadia e ó Roxo, percorrer a súa casa sen permiso.

Pero chegar significaba sobre todo atoparnos de novo coa persoa máis tenramente terca que coñecín. O meu avó. E coa miña avoa, a muller máis adiantada ó seu tempo da que teño constancia. Da súa man vivín as miñas primeiras San Lucas.

Poucas veces vira tanta xente xunta. Miña nai dixeranos que se trataba da Feira Cabalar máis importante do país. Daquela descoñecía que con esa festa, que comezou acollendo o mes de agosto, Mondoñedo gañou a súa condición de Cidade, e que para mercar cabalos achegábanse ata aquí interesados de moitos puntos de España.

Hoxe continúa a ser un referente, grazas a novas xeracións que desde o Concello e a rúa soubestes dar continuidade a historia que converteu a Mondoñedo nunha Cidade Monumental e fostes capaces de manter o atractivo dunha Feira Tradicional malia o vertixinoso paso do tempo.

...E grazas tamén, penso eu, a aquelas persoas que hoxe xa non están, pero que en tempos máis difíciles conservaron a festa e participaron dela, como imos facer nós a partir de hoxe.

Estes días lembrei as conversas das que fun testemuña cando era unha nena entre meus pais e moitos de vós. Capítulos da vosa historia que quedaron na miña mente e que se inmortalizaron en moitas das fotografías que penduran da parede da Tasca de Toño. Máis dunha vez pensei, ¡que mágoa non ter nacido antes!

Hoxe sei que quedan moitas fotografías por pendurar, novas conversas que escoitar, moitos capítulos por escribir...e agradezo ó Concello e a vós que me elixirades para formar parte, aínda que só fose durante uns minutos, da vosa historia.

Mil Grazas e Feliz Feira a todos.